

Sygn. akt I AGa 273/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Małgorzata Stanek (spr.)

Sędziowie: SA Dariusz Limiera

del. SO Marta Witoszyńska

Protokolant: sekretarz sądowy Agata Józwiak

po rozpoznaniu w dniu 20 grudnia 2018 r. w Łodzi na rozprawie

**sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w likwidacji z siedzibą w Ł.**

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

na skutek apelacji strony powodowej

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 27 kwietnia 2018 r. sygn. akt X GC 183/16

1. oddala apelację;

**2. zasądza od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w likwidacji z siedzibą w Ł. na rzecz (...) Spółki Akcyjnej
w W. kwotę 4.050 (cztery tysiące pięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego
w postępowaniu apelacyjnym.**

Sygn. akt I AGa 273/18

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 26 lutego 2016 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w (...) w Ł. wniosła o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 159.047,77 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27 maja 2011 roku do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu powódka podała, że strony w dniu 1 lipca 2010 roku zawarły umowę agencyjną, zaś w dniu 1 kwietnia 2011 roku zawarły porozumienie, mocą którego na czas od 1 kwietnia do 30 kwietnia 2011 roku w przypadku zawieszenia świadczeń usług telekomunikacyjnych, obowiązującego od 1 sierpnia 2010 roku w okresie 180 dni od daty zaliczenia jej do realizacji będą miały zastosowanie oznaczone postanowienia załącznika nr 4 do umowy. Powódka uzyskała jednak potwierdzenie pozwanej, że załącza (...), na których zostanie dokonane zawieszenie w ciągu 180 dni od dnia aktywacji prowizja będzie potrącana zgodnie z ogólnymi zasadami rozliczeniowymi zawartymi w umowie agencyjnej. Pozwana zastosowała zasady rozliczenia wprowadzone porozumieniem do usług, które powódka pozyskała jeszcze przed podpisaniem porozumienia, co skutkowało bezpodstawnym pomniejszeniem należnego powódce wynagrodzenia o

kwotę stanowiącą przedmiot pozwu. Na kwotę tę składa się: wartość zamówień zawieszonych – 117.546,42 zł (w tym 41.265,98 zł – prowizja podstawowa, 39.642,97 zł – premia miesięczna, 9.511,38 zł – premia kompetencyjna, 27.013,73 zł – bonus sieciowy miesięczny od usług e celach, 112,37 zł – bonus sieciowy miesięczny od usług spoza celów), wartość utraconej premii z tytułu zakwalifikowania reprezentanta handlowego do niższego wskaźnika miesięcznego – 6.340,30 zł, wartość utraconego bonusu sieciowego miesięcznego do usług w celach z tytułu zakwalifikowania RH do niższego wskaźnika miesięcznego – 1.902,09 zł, wartość utraconej premii kwartalnej z tytułu zakwalifikowania powódki do niższego wskaźnika kwartalnego – 27.715,80 zł oraz wartość utraconego bonusu sieciowego kwartalnego z tytułu zakwalifikowania powódki do niższego wskaźnika kwartalnego.

W odpowiedzi na pozew wniesionej w dniu 30 maja 2016 roku pozwana (...) Spółka Akcyjna w W. wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych. Pozwany podniósł, że roszczeni jest niezasadne, a powód nie wskazał, z tytułu zawarcia których konkretnie umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych należy mu się rzekomo wynagrodzenie dochodzone pozwem. Pozwany zarzucił, że za dowody nie mogą zostać uznane kserokopie dokumentów przypominających umowę z dnia 10 maja 2011 roku i porozumienia z dnia 1 kwietnia 2011 roku. Pozwany przyznał, że powód był agentem pozwanego na podstawie umowy z dnia 10 maja 2011 roku, która została rozwiązana przez pozwanego w drodze wypowiedzenia z zachowaniem terminu wypowiedzenia w dniu 28 czerwca 2013 roku. Porozumienie zawarte na okres od 1 do 30 kwietnia 2011 roku obejmowało swoim zakresem również okres wsteczny od dnia 1 sierpnia 2010 roku. Jak wskazał pozwany, causą porozumienia było uregulowanie niekorzystnego stanu, w którym powód zawierając w imieniu i na rzecz pozwanego usługi z klientami, którzy następnie dokonywali ich zawieszenia, otrzymywał wynagrodzenie w pełnej wysokości co powodowało, że świadczenie klientom usługi zawieszony było dla pozwanego nieopłacalne.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy oddalił powództwo, zasądził od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w (...) w Ł. na rzecz (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 7.217 zł tytułem zwrotu kosztów procesu i nie obciążył stron nieuiszczonymi kosztami sądowymi.

Sąd Okręgowy ustalił, że powódka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w (...) w Ł. jest przedsiębiorcą wpisanym do Krajowego Rejestru Sądowego – Rejestru Przedsiębiorców za numerem KRS (...). Spółka powstała w wyniku przekształcenia spółki cywilnej (...) w Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością. Pozwana O. Polska (poprzednia nazwa (...)) Spółka Akcyjna w W. jest przedsiębiorcą wpisanym do Krajowego Rejestru Sądowego – Rejestru Przedsiębiorców za numerem KRS (...). W dniu 1 lipca 2010 roku strony zawarły umowę agencyjną, na podstawie której powódka pozyskiwała usługi dla pozwanej; podłączenia telefonu, internetu i inne usługi związane z obsługą klientów przez pozwaną. Wszystkie usługi pozyskane przez powódkę były rozliczane w miesiącu, w którym osiągały status kompletacji. Praktyką między stronami było wysyłanie tabel z wyszczególnionymi usługami i statusami, do rozliczenia w każdym miesiącu. Na podstawie przesyłanych tabel było naliczane wynagrodzenie. W 2011 roku lawinowo rosły zawieszenia usług, co przyczyniało się do obniżenia przychodów spółki. Zawieszenie usługi klient mógł zgłosić w formie pisemnej lub telefonicznie. Zgłoszenie mogło nastąpić w jednym miesiącu, a realizacja zawieszenia w kolejnym. Klient mógł też wskazać datę, od której chce zawieszenia usługi. Pozwana w dniu 29 marca 2011 roku przesłała powódce drogą mailową cele sprzedażowe – kwiecień 2011. Podpisane tabele zostały odesłane przez powoda. W dniu 11 kwietnia 2011 roku pomiędzy powodem, a (...) S.A. zostało zawarte porozumienie nr (...) do umowy nr (...) z dnia 1 lipca 2010 roku, w którym strony postanowiły zmienić sposób rozliczenia wynagrodzenia za usługi aktywowane w ten sposób, że w przypadku zawieszenia świadczenia usług telekomunikacyjnych w rozumieniu § 23 Regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych, w tym usługi powszechnej przez (...) S.A. obowiązującego od dnia 1 sierpnia 2010 roku w okresie 180 dni od daty zaliczenia jej do realizacji będą miały zastosowanie postanowienia ust. 4.3, 4.4 i 4.5 załącznika nr 4 do umowy. Porozumienie zostało zawarte na okres od 1 kwietnia 2011 roku do 30 kwietnia 2011 roku. Wszelkie zmiany Porozumienia wymagały formy pisemnej pod rygorem nieważności. Postanowienia Porozumienia weszły w życie z dniem 1 kwietnia 2011 roku. Tabela usług, do których stosuje się postanowienia § 1 ust. 2 porozumienia stanowiła załącznik nr 3 do Porozumienia. W tabeli wymienione zostały następujące usługi:

- 1) doMowy – plan taryfowy: doMowy 300, doMowy 1200, Na co dzień, Na co dzień+, Ile Chcesz, Ile Chcesz+;
- 2) Plan (...) plan taryfowy: Plan (...) 300, 500, Plan (...) 150, 450, 750.

Do zawarcia porozumienia doszło po spotkaniu w W. z udziałem ówczesnego prezesa zarządu powódki oraz przedstawicieli pozwanej. Spotkanie dotyczyło m.in. kontroli jakości usług. Były prezentowane wyniki I kwartału 2011 roku, ilości pozyskiwanych usług oraz co dalej dzieje się z usługami. Padły stwierdzenia, że klienci zawieszają albo rezygnują z usług. Przedmiotem porozumienia miało być regulowanie usług tzw. planów telefonicznych. Regulowało kwestie rozliczeń usług, gdy klient zawieszał je w określonym czasie. Na podstawie porozumienia miały zostać rozliczone wszystkie usługi, które zostały zawieszane w kwietniu 2011 roku. Miały zostać odjęte od realizacji celu i pomniejszyć wynagrodzenie powoda. Rozliczenie za kwiecień miało nastąpić do 25 maja. Po zawarciu porozumienia pozwana nie zapłaciła powódce za wszystkie usługi pozyskane do dnia 1 kwietnia 2011 roku, a tylko za część. Powódka złożyła reklamację. Reklamacja została złożona drogą mailową w dniu 27 maja 2011 roku i zawierała prośbę o korektę 203 usług (...) zaliczonych do dezaktywacji w rozliczeniu 04_2011 z powodu zawieszenia usługi przez 1 kwietnia 2011 roku. Do reklamacji załączone zostało zestawienie usług zawieszonych. W odpowiedzi na reklamację podano, że zawieszenia linii, które pojawiły się w raporcie deaktywacji w rozliczeniu kwietnia, zostały rozliczone zgodnie z wysłanymi do powoda warunkami rozliczenia dla miesiąca kwietnia. Pozwana podała, że zawieszenia były skompletowane w kwietniu. W kolejnym mailu z dnia 30 maja 2011 roku pracownik pozwanej podał, że porozumienie dotyczy usług aktywowanych w okresie 1 – 30 kwietnia 2011 roku i obejmuje dwa przypadki zamówień:

1. zamówienie na (...) zarejestrowana i zaktywowane w miesiącu kwietniu
2. zamówienia przyjęte wcześniej i zrealizowane w miesiącu kwietniu.

Pozwany wyjaśnił, że zgodnie z definicją zawartą w umowie agencyjnej D2D usługi aktywowane do usługi, które uzyskały status pozwalający umieścić je w raporcie miesięcznym pozytywnym. Potwierdzeniem takiej interpretacji porozumienia jest potraktowanie zawieszonych, jako deaktywacji. D. może mieścić miejsca tylko i wyłącznie po wcześniejszym zaliczeniu usługi do realizacji i wypłacie wynagrodzenia. Statusem rozliczeniowym dla usługi (...) jest komplementacja zamówienia zgodnie z katalogiem usług na miesiąc kwiecień 2011. Według pozwanej rozliczenie należności za miesiąc kwiecień było poprawne, uwzględniło zawieszenie usług dokonane w kwietniu 2011 roku. Nastąpiło potrącenie z powodu zawieszonych usług za które powódce wypłacone zostało wcześniej wynagrodzenie. (...) Sp. z o.o. wystąpiła do Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy z wnioskiem o zawezwania (...) S.A. do próby ugodowej w sprawie zapłaty kwoty 159.047,77 zł. Na posiedzeniu w dniu 19 lutego 2014 roku nie doszło do zawarcia ugody między stronami. Przed Sądem Okręgowym w Łodzi toczyło się postępowanie z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W. o zapłatę kwoty 85.275 zł. Przedmiotem sporu była zasadność potrącenia przez pozwaną kary umownej z wynagrodzenia należnego powódce na podstawie umowy agencyjnej z dnia 10 maja 2011 roku. Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z dnia 28 lutego 2017 roku oddalił powództwo w sprawie X GC 118/15. Na skutek apelacji powoda Sąd Apelacyjny w Łodzi w dniu 18 października 2017 roku zmienił zaskarżony wyrok i zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 85.275 zł wraz ustawowymi odsetkami od kwoty 60.000 zł od dnia 3 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty i od kwoty 25.275 zł od dnia 2 lutego 2015 roku do dnia zapłaty. Sąd II instancji uznał za bezzasadne obciążenie powódki karą umowną w oparciu o postanowienia umowy zawartej w dniu 10 maja 2011 roku za zdarzenia z marca 2011 roku, czyli sprzed zawarcia tej umowy.

Oceniając materiał dowodowy zebrany w sprawie Sąd Okręgowy nie dał wiary powodowi i świadkowi M. W., że porozumienie dotyczyło wyłącznie usług pozyskanych po 1 kwietnia 2011 roku. Wbrew twierdzeniom powoda i świadka M. W. z informacji udzielonej przez M. S. w mailu z dnia 4 kwietnia 2011 roku nie wynika, iż porozumienie (które zostało podpisane kilka dni później) dotyczy wyłącznie usług pozyskanych po 1 kwietnia 2011 roku. M. O. odpowiedział „tak” na konkretnie postawione pytanie odnoszące się do zapisu „tab 8 ver2”. Przy czym do akt została złożona przez pozwaną tabela nr 8 – Katalog Usług, okres kwiecień 2011, wersja 1. Brak jest zatem w aktach dokumentu, na który powołuje się powód. Przede wszystkim informacja udzielona przez pracownika pozwanej przed zawarciem porozumienia nie może dowodzić intencji stron w dacie podpisania porozumienia. Po drugie brak jest

dowodu, że pracownik pozwanej był uprawniony do reprezentowania pozwanej i składania w jej imieniu oświadczeń woli.

Sąd I instancji pominął dowód z załączonego do pozwu, niepodpisanego formularza umowy zatytułowanej „Umowa Agencyjna D2D nr (...) / (...) / SPIN / 2010 zawarta w dniu 2010 roku w W. pomiędzy (...) S.A., a (...) s.c. M. W., A. W.” wraz z załącznikami (k. 26 – 194). Wydruk ten nie stanowi dokumentu w rozumieniu art. 244 i 245 k.p.c. Nie jest to również umowa, na która powód powołuje się pozwie i z której wywodzi dochodzone pozewem roszczenie. Załączone do pozwu wydruki stanowią co najwyżej projekt lub formularz umowy, a z uwagi na brak podpisów nie stanowią dokumentu umowy. Z tych samych przyczyn pominięciu podlegał dowód z załączonego do pozwu i niepodpisanego „Porozumienia nr (...) / (...) / SPIN / 2011 do umowy nr (...) z dnia 1 lipca 2010 roku zawarte w dniu 11 kwietnia 2011 roku w W. pomiędzy (...) S.A., a (...) Sp. z o.o.” (k. 195 – 196)

W ocenie Sądu Okręgowego powództwo nie jest zasadne i podlega oddaleniu w całości.

Sąd ten podkreślił, że niespornym jest, że strony łączyła umowa agencyjna. Stosownie do brzmienia art. 758 § 1 k.c. przez umowę agencyjną przyjmujący zlecenie (agent) zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, do stałego pośredniczenia, za wynagrodzeniem, przy zawieraniu z klientami umów na rzecz dającego zlecenie przedsiębiorcy albo do zawierania ich w jego imieniu. Umowa agencyjna jest umową konsensualną, wzajemną, odpłatną, należy do umów o świadczenie usług, wymaga szczególnego zaufania stron i lojalności (art. 760 k.c.). Z umowy agencyjnej wynika zobowiązanie o stałym charakterze.

Wynagrodzenie agenta może być ustalane przez strony w sposób dowolny, pod warunkiem, że nie podważy to odpłatnego charakteru umowy agencyjnej. Jeżeli w umowie agencyjnej nie ustalono wynagrodzenia dla agenta, należy przyjąć, iż agentowi należy się prowizja. Prowizją jest wynagrodzenie, którego wysokość zależy od liczby lub wartości zawartych umów (art. 758¹ § 2 k.c.).

Powódka dochodzi od pozwanej wynagrodzenia za świadczone usługi, które zdaniem powódki zostało niesłusznie pomniejszone z powołaniem się na porozumienie zawarte w dniu 11 kwietnia 2011 roku. W myśl art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W postępowaniu cywilnym zadaniem Sądu jest zbadanie, czy w ramach prawa materialnego, stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia o żądaniu powoda, strony udowodniły fakty, z których każda z nich wywodzi skutki prawne dla niej korzystne. Wymaga to przedstawienia przez każdą ze stron twierdzeń, co do istnienia bądź nieistnienia określonych faktów, oraz udowodnienia tych twierdzeń. Powód domagając się zapłaty powinien wykazać okoliczności ją uzasadniające, a więc w szczególności jaką wysokość wynagrodzenia w oparciu o łączącą strony umowę mu przysługiwała, a jaką faktycznie została wypłacona. Powód bowiem twierdzi, że z należnego wynagrodzenia rozliczonego za kwiecień 2011 roku została potrącona prowizja w wysokości dochodzonej pozewem.

Tymczasem powód nie przedstawił żadnego dowodu wykazującego wysokość wynagrodzenia. W szczególności powód nie złożył umowy agencyjnej wraz z wszystkimi załącznikami, z której wynikały zasady rozliczania wynagrodzenia. Z samych twierdzeń pozwu wynika, że wynagrodzenie powoda składało się z kilku elementów: prowizji podstawowej, premii miesięcznej, premii kompetencyjnej, bonusu sieciowego, premii kwartalnej. Szczegółowy sposób ich ustalania wynikał z umowy i tabel stanowiących załączniki do umowy. Powód nie przedstawił także faktury, rachunku, czy potwierdzenia zapłaty przez pozwanego wynagrodzenia za sporny okres, ani oświadczenia o potrąceniu. Co więcej w pozwie powód nie wskazał, za jakie konkretnie usługi został pozbawiony wynagrodzenia. Dopiero w toku procesu zostało złożone zestawienie usług, co do których toczyło się postępowanie reklamacyjne w zakresie prawidłowości ich rozliczenia.

Z ustaleń Sądu wynika, że w rozliczeniu za kwiecień 2011 roku doszło do potrącenia wypłaconego wcześniej wynagrodzenia za usługi, które zostały zawieszony w okresie od 1 do 30 kwietnia 2011 roku. Zdaniem powoda porozumienie z dnia 11 kwietnia 2011 roku nie dawało podstaw do potrącenia prowizji za usługi pozyskane przed 1 kwietnia 2011 roku. Trudno jednak odnosić się do interpretacji treści porozumienia, które odwołuje się do

postanowień umowy, w szczególności do konkretnych postanowień załącznika nr 4 do umowy, skoro w aktach sprawy brak dokumentu umowy z załącznikami. Brak tego dowodu obciąża powoda, w myśl reguły wyrażonej w art. 6 k.c. Niezłożenie umowy przez pozwanego nie może obciążać go niekorzystnymi skutkami procesowymi. Pozwany wyjaśnił bowiem, że nie odnalazł dokumentu sprzed 5 lat. Taki dokument nie odnalazł się również w aktach sprawy X GC 118/15, gdzie ustalenia faktyczne były dokonywane w oparciu o późniejszą umowę stron – z 10 maja 2011 roku.

Powód nie wykazał, aby przedstawiona przez niego interpretacja zapisów porozumienia była zgodna z jej literalnym brzmieniem czy z zamiarem stron w dacie zawarcia porozumienia. W umowach należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu (art. 65 § 2 k.c.). Powód zatem winien udowodnić zgodny zamiar stron i cel umowy. Z ustaleń Sądu wynika, że celem porozumienia było zapobieganie utracie przez pozwaną przychodów na skutek zawieszenia przez klienta usługi. Porozumienie odnosi się do zawieszenia, a nie do pozyskania usług, co wynika z jego literalnego brzmienia. Pozwany od początku interpretował porozumienie w ten sposób, że zasady rozliczenia w nim przewidziane miały zastosowanie w przypadku zawieszenia usługi w okresie od 1 do 30 kwietnia 2011 roku, przy czym przez zawieszenie usługi rozumiano osiągnięcie konkretnego statusu. Datą decydującą dla przyjęcia momentu zawieszenia usługi nie była data zgłoszenia wniosku przez klienta, ale data jego faktycznej realizacji przez pozwanego. Stanowisko takie wynika zarówno z zeznań świadka M. S., jak i z odpowiedzi na reklamację powoda z maja 2011 roku. Usługi za które powód został pozbawiony wynagrodzenia zostały zawieszony w kwietniu 2011 roku, mimo że wniosek o zawieszenie mógł być złożony przed 1 kwietnia 2011 roku. Powód nie udowodnił, że którakolwiek z usług wymienionych w zestawieniu złożonym przez pozwanego została faktycznie zawieszona w innej dacie niż wynika to z zestawienia. Powód dochodząc wynagrodzenia winien wykazać, że pozwany skompletował, czyli zrealizował zamówienie na zawieszenie usługi przed 1 kwietnia 2011 roku. Inicjatywy dowodowej w tym zakresie powód nie wykazał.

W ocenie Sądu I instancji powód nie udowodnił, że w oparciu o postanowienia umowy, treść porozumienia z dnia 11 kwietnia 2011 roku przysługuje mu od pozwanego wynagrodzenie w kwocie dochodzonej pozwem. Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie, że pozwany bezpodstawnie nie wypłacił wynagrodzenia w kwocie dochodzonej pozwem.

Mając powyższe na uwadze, powództwo jako nieudowodnione, należało oddalić w całości.

O obowiązku zwrotu kosztów procesu Sąd orzekł w oparciu o art. 98 § 1 i 2 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Na zasądzone od powoda, jako przegrywającego spór na rzecz pozwanego koszty procesu w kwocie 7.217 zł składa się: 17 zł opłata skarbową od pełnomocnictwa i 7.200 zł wynagrodzenie pełnomocnika procesowego.

Strona powodowa zaskarżyła wyrok Sądu Okręgowego w całości zarzucając:

- obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia, mianowicie:

- art. 233 § 1 k.p.c., polegającą na dokonaniu oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego bez wszechstronnej jego analizy, w sposób przekraczający granice swobodnej oceny dowodów, w szczególności poprzez odmówienie wiary zeznaniom likwidatora Powódki oraz świadka M. W. - podczas gdy te zeznania były ze sobą spójne i logiczne, a poza tym znajdowały potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, m.in. korespondencji e-mail z dnia 4 kwietnia 2011 r., porozumieniu z dnia 11 kwietnia 2011 r.

- niezasadne przyjęcie, że z treści korespondencji e-mail z dnia 4 kwietnia 2011 r. nie wynika, że porozumienie, dotyczy wyłącznie usług pozyskanych po 1 kwietnia 2011 r., podczas gdy pracownik reprezentujący Pozwaną (z którym strona powodowa pozostająca w stałej współpracy gospodarczej z Pozwaną konsultowała wcześniejsze wzajemne ustalenia) odpowiedział na zadane przez pracownika Powódki M. O. twierdząco, a odpowiedzi te znalazły potwierdzenie w zawartym między stronami porozumieniu,

-niezasadne pominięcie dowodu i przyjęcie, że formularz Umowy Agencyjnej D2D nr (...)/(...)/SPIN.... /2010 w W. nie stanowi dowodu w przedmiotowej sprawie, choć strony nie kwestionowały treści rzeczowego materiału dowodowego,

a treść wydruku umowy znalazła odzwierciedlenie w pozostałym materiale dowodowym, m.in zeznaniach likwidatora Powódki, świadka M. W., w związku z czym należy uznać, że stosunek prawny zawarty między stronami o określonej treści został dokonany w takiej formie, jaką przewidywał ww. wydruk umowy,

- niezasadne pominięcie dowodu z formularza Umowy Agencyjnej D2D nr (...)/(...)/SPIN.../2010 oraz Porozumienia (...)/(...)/SPIN.../2011 r., pomimo, iż dokumenty te stanowią tzw. „początek dowodu”, a zeznania świadków uprawdopodobniają, że zarówno umowa, jak i porozumienie o treści zawartej w ww. wydrukach formularza umowy oraz porozumienia, zostały zawarte i wiązały strony.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę wyroku Sądu 1 instancji na podstawie art. 368 § 1 pkt 5 k.p.c. poprzez uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm prawem przepisanych; ewentualnie o; - uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Sąd Apelacyjny podziela ustalenia faktyczne Sądu I instancji i przyjmuje je za podstawę własnego rozstrzygnięcia.

Zarzuty apelacji, choć rozbudowane i wyczerpująco uzasadnione, nie mogą odnieść zamierzonego przez skarżącego skutku poprzez zmianę zaskarżonego wyroku w kierunku postulowanym przez apelującego.

Wbrew odmiennemu zapatrywaniu skarżącego podzielić należy pogląd Sądu I instancji, że powód nie wykazał, iż przysługuje mu od pozwanego wynagrodzenie w kwocie dochodzonej pozwem.

Odnosząc się do zarzutów dotyczących oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego podkreślenia wymaga, że skuteczne postawienie w apelacji zarzutu naruszenia przez Sąd pierwszej instancji przepisu art. 233 k.p.c. nie może polegać na podjęciu próby obalenia poczynionych przezeń ustaleń - skarżący może, posługując się wyłącznie argumentami jurystycznymi, wykazywać, że sąd ten naruszył ustanowione w tym przepisie zasady oceny wiarygodności i mocy dowodów, w sposób mogący mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

Uzasadnienie zarzutu naruszenia art. 233 k.p.c., przedstawione przez skarżącego, nie odpowiada tak określonym wymaganiom.

Na tle prawidłowo dokonanych ustaleń faktycznych Sąd Okręgowy wyraził określone oceny, które – choć skarżący wyraża odmienne przekonanie – nie pozostają w sprzeczności z zasadami logicznego rozumowania czy doświadczeniem życiowym. Jednocześnie Sąd poddał ocenie całość okoliczności, uwzględnił pełny kontekst wydarzeń, poczynione ustalenia i oceny zostały wszechstronnie, przekonywująco i logicznie uzasadnione. W tej sytuacji zarzuty skarżącego, sprowadzające się w istocie do prezentacji własnych odmiennych sądów i ocen, nie mogą być skuteczne.

Dokonując ponownej oceny zebranych w sprawie dowodów, Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu I instancji, że porozumienie dotyczyło statusu usług (zawieszenia) w kwietniu 2011 roku, niezależnie od tego, kiedy umowa z abonentem została zawarta oraz kiedy abonent zlecił zawieszenie usług telekomunikacyjnych. Strona pozwana z uwagi na znaczne straty związane z zawieszaniem usług telekomunikacyjnych przez abonentów uznała, że należy potrącić wynagrodzenie powoda w odniesieniu do zawieszonych usług, bo ten status zawieszenia generował straty. Zeznania świadka M. S. są w tej mierze jednoznaczne: „w porozumieniu chodziło o to, że wszystkie usługi zawieszono w kwietniu 2011 roku zostaną odjęte od realizacji celu i pomniejszone wynagrodzenie strony powodowej”. Ponadto świadek wyjaśnił, że zgodnie z treścią umowy termin „pozyskanie” to osiągnięcie przez umowę odpowiedniego statusu rozliczeniowego i tak należy rozumieć treść wiadomości mailowej, na którą powołuje się skarżący. Niezgodne natomiast z zasadami doświadczenia życiowego są zeznania M. W., że porozumienie dotyczyło jedynie usług pozyskanych od kwietnia 2011 roku w takim znaczeniu, że chodzi o umowy zawarte z abonentem tylko w tym miesiącu.

Nie można podzielić stanowiska skarżącego, że Sąd I instancji niezasadnie pominął formularze umów. Słusznie Sąd ten przyjął, iż nie stanowią one dokumentu w rozumieniu przepisów kodeksu postępowania cywilnego. Nie można również

uznać, że stanowią one „początek dowodu na piśmie”. „Początkiem dowodu na piśmie”, czyli według sformułowania kodeksu cywilnego środkiem uprawdopodobnienia czynności prawnej, jest każde pismo, niezależnie od pochodzenia, z którego będzie wynikało prawdopodobieństwo dokonania czynności (podobnie Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 maja 1979 r., III CRN 287/78, OSNCP 1980, nr 1, poz. 9). Punkt ciężkości w ocenie aktu pisemnego jako „początku dowodu na piśmie” przesunął się zatem z wymagań co do jego

pochodzenia na jego zdolność uprawdopodobnienia faktu dokonania spornej czynności prawnej. Mając powyższe na uwadze należy podnieść, że przedstawione formularze nie mają zdolności uprawdopodobnienia treści łączące strony umowy z uwagi na odmienną treść umów zawieranych przez strony w różnych okresach czasu oraz aneksy do tych umów, które były uzgadniane po podpisaniu umowy podstawowej. Ponadto nie można się zgodzić ze skarżącym, że zeznania świadków potwierdzają treść zobowiązania, o czym była mowa powyżej.

Niezależnie od powyższych rozważań trafne jest stanowisko Sądu Okręgowego, że strona powodowa przede wszystkim nie udowodniła, jaki stosunek obligacyjny łączył ją ze stroną pozwaną, jak kształtowały się prawa i obowiązki kontrahentów, w jaki sposób obliczane miało być wynagrodzenie powoda, co ma istotne znaczenie w interpretacji porozumienia stron w kwestii potrącenia wynagrodzenia strony powodowej.

Z tych względów Sąd Apelacyjny oddalił apelację jako bezzasadną na podstawie art. 385 k.p.c. orzekając o kosztach postępowania apelacyjnego z mocy art. 98 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c. oraz § 2 pkt. 6 w związku z § 10 ust.1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800, zmiana Dz.U. z 2016 roku poz. 1668).